

everY
To...

คนที่
ได้อ่าน
สิ่งนี้
ในวัน
ที่พบ
จากไปแล้ว

everY

ทดลองอ่าน

Kinsang เขียน
LetmedieALONE ภาพ

To... คนที่ได้อ่านสิ่งนี้ในวันที่ผมจากไปแล้ว

To... คนที่ได้อ่านสิ่งนี้ในวันที่ผมจากไปแล้ว

Kinsang เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2189-7

ภาพปก LetmedieALONE

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ในชีวิตของเราอาจจะเจอคนที่เข้ามาผูกพันในรูปแบบที่หลากหลาย
บางคนเข้ามาในแบบของคนที่ไม่ถูกชะตา แต่ก็กลับกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน
ส่วนบางคนเช่น 'นายมีดมน' นี่ก็เข้ามาในชีวิตของใครอีกคนด้วยรูปแบบที่...นิยามว่า
อะไรดี เจ้ากรรมนายเวรดีไหมคะ

เพราะนอกจากจะทำให้คนที่กำลังทำชู้วนั้นทำต่อไม่ลงแล้ว คน (เกือบ) ชู้คนนั้น
กลับต้องมาคอยทำดีไถโทษด้วยความรู้สึกที่ปนเปกันระหว่างอยากรู้ อยากเห็น เป็นห่วง
เพื่อนมนุษย์ แอบรู้สึกผิด หน้าซำยังชอบมโนล่องหน้าไปเองอีก

น่าครุ่นคิดว่าความรู้สึกของคนก็ตามขอขมาเจ้ากรรมนายเวรรายนี้จะไปสิ้นสุด
ที่อะไร จะต้องสะเดาะเคราะห์หรือเดินสายรดน้ำมนต์ 9 วัดหรือไม่ มาติดตามไป
พร้อมๆ กันในนิยายเรื่องใหม่ของ Kinsang เรื่องนี้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

บทนำ

สมาร์ทโฟนแบรนด์ดังรุ่นใหม่ หน้าจอหนั๋ว ตัวเครื่องบางเฉียบ ราคา
เกือบครึ่งแสน มันวางอยู่ตรงนั้น

วางอยู่ตรงหน้าผม

มันมักจะมีเวลาที่ความคิดผั่งตีกับความคิดผั่งชั่วร้ายออกมาสู้รบกัน
ซึ่งบางทีมันไม่ได้เกิดโดยกมลสันดาน แต่เกิดจากสถานการณ์คับขันในช่วง
นั้นๆ

ซึ่งบางทีผมคิดว่าจิตสำนึกความเป็นคนดีก็สำคัญเท่าปากท้อง
สักเท่าไร

ผมละสายตาจากสมาร์ทโฟนราคาแพง เงยหน้าขึ้นมองแผ่นหลังของ
คนที่เพิ่งลุกออกไปจากโต๊ะ คนที่ผมตั้งชื่อเล่นให้ว่า 'นายมีดমন'

ผมไม่ได้ตั้งชื่อเล่นให้ใครมั่วๆ โดยไม่มีเหตุผล นายคนนั้นดูห่อเหี่ยว
ไร้เรี่ยวแรง แววดาหม่นหมอง ใต้ตาดำคล้ำ ดูวงเหงาหวานอนเหมือนจะ
หลับตลอดเวลา เราบังเอิญได้นั่งกินข้าวเข้าโต๊ะเดียวกันในคณะที่ผมไม่มี
คนรู้จักอยู่เลยสักคน แล้วเขาก็ลืมมือถือทิ้งเอาไว้

ถ้าผมเป็นคนดีสักนิดก็คงจะรีบเรียกเพื่อหยุดเขา หรือไม่ก็กุสึกุจวี่ง
เอามันไปคืน แต่...ก็นั่นแหละ มนุษย์ทุกคนบนโลกย่อมมีคำว่าแต่กับสิ่งใด
สิ่งหนึ่งเสมอ

ผมหันมองรอบข้างอย่างระแວดระวังก่อนเอื้อมมือไปหยิบสมาร์ทโฟน

เครื่องนั้นมาถือไว้อย่างแบบเนียน ลองสไลด์ปลดล็อกหน้าจอแล้วก็ต้องแปลกใจที่มันไม่ถูกตั้งรหัสอะไรเอาไว้ วอลท์เปเปอร์หน้าโฮมเป็นลายกราฟิกสีเข้มดูลึกลับและหลอนแปลกๆ กับแอปพลิเคชันมากมายที่ผมไม่รู้ว่ามีมันเอาไว้ทำอะไรได้บ้าง

หลังจากสำรวจเจ้าสมาร์ตโฟนราคาแพงเครื่องนี้ได้คร่าวๆ ผมก็ยกหน้าขึ้นมองเจ้าของตัวจริงของมันอีกครั้ง เห็นแผ่นหลังห่อหุ้มพาดความมีดมนเลี้ยวออกไปจากโรงอาหารก็ได้แต่กระหึ่มยิ้มอยู่ภายในใจ เก็บมันใส่กระเป๋าสะพายไว้อย่างเงียบเชียบแล้วลุกเอากันไปเก็บก่อนก้าวยวๆ ออกประตูอีกฝั่ง

หวังว่านายมีดมนคนนั้นคงไม่รู้ตัวเร็วๆ นี่นะว่าลืมนี่ถือเอาไว้

ออกมาจากโรงอาหารคณะบริหาร ผมก็มุ่งหน้าไปคณะตัวเองที่อยู่เกือบอีกฝั่งของมหาวิทยาลัย หยิบมือถือของนายมีดมนขึ้นมาดูอีกที กะว่าจะปิดเครื่องหนี ใ้เพื่อนตัวดีที่ดันวิ่งเข้ามาหาซะก่อนเลยต้องเก็บมันลงกระเป๋าอย่างช่วยไม่ได้

"ไ้บิ้ลั้ม กินข้าวกัน"

"กูกินมาแล้ว"

"กินที่ไหนวะ กูเห็นมึงเพิ่งเดินมาเนี่ย"

"บริหาร"

"ไปกินทำไมที่นั่นวะ ตั้งไกล"

"เปลี่ยนบรรยากาศ"

"แนะๆ ติดสาวบริหารก็บอก"

ผมไหวไหวอย่างไม่มีใส่ใจก่อนเดินนำไ้เจินไป กะว่าจะเข้าห้องเลกเซอร์เลย แต่ไม่วายโดนมันลากไปโรงอาหารด้วยอยู่ดี คนยังไม่มียังเงินอยู่ ไปนั่งมองมันกินเดียวน้ำลายแตกอยากกินอีก ใ้เพื่อนคนนี้ก็ไม่ได้คิดถึงสถานะทางการเงินของผมเลยให้ตาย

ไ้เจินกินข้าวรวดแกง ส่วนผมได้น้ำเก็กฮวยแก้วละสิบบาทมาดูดแก้กระหายหนึ่งแก้ว นั่งคุยเรื่องงานที่อาจารย์สั่งเมื่อคาบก่อน แต่แล้วอยู่ๆ

เสียงเรียกเข้าปริศนาก็ดังขึ้นมา ไม่ใช่ของผมแน่ๆ ละเพราะเครื่องผมปิดเสียงเอาไว้ แล้วก็ไม่น่าใช่ของไอ้เจนนี่ทำหน้าที่ทำหนังอยู่ตอนนี้เช่นกัน

เพราะฉะนั้นก็เหลือแค่เครื่องเดียว คือของนายมีดมน

ฉิบหายแล้ว!

"เสียงมือถือใครวะ"

ผมเปิดกระเป๋าความหายน้อย่างรีบๆ แล้วหยิบขึ้นมาดู พยายามแอบไปไม่ให้ไอ้เจนนเห็น ยังไม่ทันได้อ่านชื่อบนหน้าจอก็กดตัดสายทิ้งแล้วปิดเครื่องทันที

"ของมึงเหวอ"

"อ้อ เออๆ"

"แปลก ปกติมึงไม่ชอบเปิดเสียง"

"กูลืม"

"ปกติก็ไม่ใช่เสียงนี้" ไอ้เจนมั่นกินไปถามไป หน้าตาซื่อๆ ตามประสา แต่จะรู้เรื่องกูเยอะไปแล้วมึง เป็นแฟนพันธุ์แท้กูเหวอ รู้ดีจัง

"กูเพิ่งเปลี่ยนเสียงใหม่"

"ไม่ยักรู้ว่าชอบฟังเพลงแนวนี้"

คราวนี้ผมได้แต่จิกยิ้มแต่ต่อไม่เป็น ก็ใช้เพลงสากลที่นายมีดมนตั้งไว้ เป็นเสียงเรียกเข้าผมรู้จักซะที่ไหน ไม่ใช่แนว เลยได้แต่ภาวนาอย่าให้ไอ้เจนมั่นถามอะไรมากไปกว่านี่เป็นพอ

"เออ ว่าแต่..." มันเกริ่นมาแค่นี้แล้วก็ยกน้ำขึ้นมาดูตูด มึงเว้นจังหวะได้ดีมากเพื่อน

"อะไร"

"สรุปแม่มีเงินโอนเงินค่าหอมาให้ยัง ถ้ามึงไม่จ่ายภายในสัปดาห์นี้เค้าจะให้มึงออกแล้วไม่ใช่เหวอ"

"อ้อ เออ ไม่มีปัญหาแล้วมึง กูจัดการแล้ว"

"แน่นอน ไม่ใช่มีปัญหอะไรไม่บอกพวกกูอีกนะ"

"เออ เรียบร้อยแล้วจริงๆ"

"เนี่ย กูเพิ่งคุยกับไอ้ว่านมาว่าถ้ามึงไม่มีเงินจ่ายจริงๆ อาจจะช่วยกัน ออกให้ก่อน หรือไม่ก็มาอยู่บ้านกู ไม่ก็คอนโดฯ ไอ้ว่านไปพลงๆ ได้หอใหม่ แล้วค่อยย้าย"

"โหย ชึ่งใจ"

"มึงคบเพื่อนถูกคนไง กูอะคนดี" "ไอ้เจนนัยคิ้วแล้วเหยียดยิ้ม ดูกวนประสาท แถมนำให้ผมรู้สึกตัวเองเป็นคนเลวขึ้นมา

ที่เข้าไปทั้งหมดนั้นเพราะผมไม่มีทางเลือกจริงๆ ก็อาจจะมี แต่วิธีนี้ มันได้ผลเร็วกว่า ผมไม่มีเงินจ่ายค่าหอ ค้างมาสามเดือนแล้วแม็กยังไม่โอนมาให้เพราะบ้านที่ต่างจังหวัดก็กำลังแย่มากกัน เงินเดือนที่ได้จากการ ทำงานพิเศษพอแค่เลี้ยงปากท้องไปวันๆ ไหนจะค่าอุปกรณ์การเรียนอีก ถ้าผมยังไม่มีเงินไปจ่ายค่าหอ ได้ออกมาเป็นคนเร่ร่อนแน่

ต้องขอโทษนายมีตมนด้วยจริงๆ เพราะชีวิตคนจนมันไม่ค่อยมีทางเลือกสักเท่าไร

เลิกคลาสวันนี้ผมกะว่าจะแวะห้างแล้วเอามือถือที่เก็บได้ไปขาย แต่ โชคชะตากลับเล่นตลก โดนไอ้ว่านลากไปคอนโดฯ เพื่อช่วยกันแก้งานจนมีตมำดูนาฬิกาอีกทีก็เกือบสี่ทุ่มเข้าไปแล้ว ห้างปิดหมด สุดท้ายเลยต้องเดินคอตกลับหอ

เปิดประตูห้องเข้ามาได้ก็ทิ้งตัวลงนอนบนเตียง มองห้องแคบแสนแคบ แค่วางเตียงนอนได้กับค่าเช่าแสนถูกแล้ววอนาใจจนต้องรีบค้นมือถือของนายมีตมออกมาดู

มือถือราคาแพงขนาดนี้ ซาตินี่ผมคงไม่มีปัญญาซื้อมาใช้แน่ๆ

ลองกดเปิดเครื่องอีกที ทั้งมีสคอลล 'ไลน์' สารพัดแจ้งเตือนก็ดังขึ้นมา ไม่ขาดสาย ผมกดทุกอย่างทิ้ง แต่พออีกฝ่ายรู้ว่าติดต่อได้แล้วก็พยายามติดต่อมาอีกจนต้องปิดเครื่องหนีอีกรอบ

เอาใจดี ตั้งค่าโรงงานไปเลยดีไหม หรือถอดซิมออก

ขณะที่ผมมองครุ่นคิดถึงวิธีปิดการสื่อสารทุกทาง มือก็เกะแคะโทรศัพท์ออก

เคสสี่ตำหุดออกจากตัวเครื่องพร้อมกับอะไหล่บางอย่างที่ร่วงลงมาจากเคสอีกที

ผมหยิบกระดาษขนอมสายตาที่ถูกพับจนเป็นสี่เหลี่ยมเล็กๆ ขึ้นมาดู วางโทรศัพท์ลงแล้วหันมาสนใจมันแทน คลื่นมันออกด้วยความสงสัยและอ่านสิ่งที่ถูกเขียนเอาไว้

'To...คนที่ได้อ่านสิ่งนี้ในวันที่ผมจากไปแล้ว'

หวัคิ้วผมวิ่งชนกันทันทีที่ได้อ่าน เข้าใจความหมายของมันได้ในทันที อย่างกับจดหมาย...ลาตาย

จั่วหัวว่าน่าสงสัยแล้ว แต่เมื่ออ่านเนื้อหาข้างในทุกอย่างก็กระจ่าง มันคือคำฝากฝัง ฝากถึงใครก็ตามที่ได้อ่านโน้ตแผ่นนี้แล้วให้หิววานให้ทำตามคำขอ

'ถ้าใครได้อ่านโน้ตแผ่นนี้ มันอาจจะเป็นวันที่ผมได้จากโลกใบนี้ไปแล้วก็ได้ แต่ยังมีบางอย่างที่อยากฝากฝังให้ทำสักหน่อย เพราะถ้าไม่ได้ทำมัน ผมต้องไม่สบายใจมากแน่ๆ'

ผมไล่อ่านทุกข้อที่เขียนไว้ในโน้ตแผ่นนี้ เหมือนว่านายมีดมนจะมีเพจเกี่ยวกับอะไรสักอย่าง มียูสเซอร์เนมและพาสเวิร์ดถูกเขียนเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็ชบู้ก ทวิตเตอร์ และบล็อก มีคนติดตามและทำการค้าขาย สิ่งทีฝากฝังคือการแจ้งให้คนเหล่านั้นรับรู้ว่าหมอนันได้จากไปแล้ว รวมถึงช่องทางการติดต่อต่างๆ ในกรณีทีการค้าขายยังไม่เสร็จสิ้น

ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่เข้าใจ ผมอ่านทวนอยู่หลายรอบ นึกถึงตอนที่ได้เจอกันเมื่อเข้านี้ จนได้ข้อสรุปว่านายมีดมนคนนั้นต้องคิดจะฆ่าตัวตายอย่างแน่นอน

ห่อหิววานไม่สดใส ไร้ชีวิตชีวา ถ้าจำไม่ผิดที่แขนกับมือมีรอยแผลเป็นอยู่หลายจุด บางทีนายมีดมนอาจจะเครียดอย่างหนัก หรือไม่ก็เป็นโรคซึมเศร้า

และพยายามฆ่าตัวตายหลายครั้งแล้วก็ได้

อยู่ๆ ก็รู้สึกเครียดยิ่งกว่าไม่มีเงินจ่ายค่าหอ เงินก็สำคัญแต่ชีวิตคนสำคัญกว่า แล้วทำไมโทรศัพท์เครื่องนี้ต้องเป็นของนายมีดมนด้วยก็ไม่รู้

แล้วทำไมต้องเป็นผมที่หยิบมันมาด้วยอีกนั่นแหละ

ผมนั่งจ้องสมาร์ตโฟนเครื่องนี้อย่างไม่รู้จะทำยังไง ถ้าเป็นคนจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตกว่านี้สักหน่อย ผมคงขยี้กระดาษโน้ตแผ่นนี้ทิ้งแล้วทำตามเป้าหมายเดิม แต่เพราะผมยังไม่ชั่วร้ายขนาดนั้น

เสียงเรียกเข้าเพลงสากลที่ผมไม่รู้จำกดขึ้นหลังจากผมตัดสินใจเปิดเครื่องจ้องมองมันอย่างซึ่งใจสั่นพักก่อนจะกดรับ

[สวัสดีครับ เราเจ้าของโทรศัพท์นะ คุณเก็บมันได้ใช่ไหม]

ปลายสายพูดรวนผมได้แต่เงิบ เอาไงดี วางสายหรือคุยต่อ คือน้าเจ้าของหรือเอาไปขาย มีเงินไปจ่ายค่าหอหรือโดนไล่ออกเป็นพวกไร้ที่อยู่

[ฮัลโหลฯ ได้ยินหรือเปล่า] น้ำเสียงที่ถามฟังดูร้อนใจ ถ้าเป็นผมมือถือหายก็คงร้อนใจเหมือนกัน แต่สำหรับคนที่ไม่คิดจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้แล้ว ยังจะร้อนใจกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้อีกหรือ

ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว

[ได้ยินหรือเปล่าครับ ถ้าได้ยินช่วยตอบที]

"ครับ ผมเก็บมือถือเครื่องนี้ได้"

เอาละ ผมตัดสินใจแล้ว ต่อจากนี้ไม่ว่ายังไง ความจริงเกี่ยวกับกระดาษโน้ตตั้งเสียนั้น ผมต้องรู้ที่มาของมันให้ได้

ตอนที่ 1

ผมสะดุ้งตื่นเพราะเสียงเรียกเข้าที่ไม่คุ้นหู มือบิดปายไปมาบนเตียง เพื่อหาสิ่งที่มันกำลังแผดเสียงดังลั่นรบกวนการนอน

ว่าแต่ใครมันโทรมาตอนนี้วะ อึกอย่าง เสียงเรียกเข้าแบบนี้ไม่ใช่มือถือของผม

นอนฟังเสียงเพลงสากลที่ไม่รู้จักจนมันหยุดไปก็ดึงตัวลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ผมมีมือถือที่ไม่ใช่ของตัวเองอยู่ในครอบครองด้วย

สมาร์ตโฟนราคาเกือบครึ่งแสนของนายมีดมน

เสียงเงียบไปได้ไม่กี่วินาทีที่ดังขึ้นอีกครั้ง ผมหยิบมันมาดู ไม่ได้มีอารมณ์อยากจะรับสายเท่าไร ยิ่งเห็นนาฬิกาบอกเวลาที่ห้าครึ่งยิ่งอยากจะขว้างมันทิ้ง นี่วันเสาร์นะเว้ย ตื่นอะไรเข้าปานนี้ จนสุดท้ายเลยต้องกดรับสาย กะว่าคุยเสร็จค่อยปิดแจ้งเตือนแล้วนอนต่อ

ว่าแต่...ไอโฟนนี่มันปิดเสียงตรงไหนวะ

[ฮัลโหลๆ ได้ยินหรือเปล่า]

เพราะไม่มีอารมณ์จะคุยผมเลยเงียบไป ปลายสายก็ถามย้ำถี่ๆ เหมือนเวลาทดสอบเสียงไม่ค์

ที่จริงเมื่อคืนเราคุยกันแล้วว่าจะนัดคืนมือถือวันจันทร์ เพราะนายมีดมนกลับบ้านวันหยุดเสาร์อาทิตย์ ผมเองก็มีงานพิเศษต้องทำเลยไม่สะดวกไปหา แต่เช้านี้ก็ยังโทรมาอีก ไม่สิ ไม่ใช่แค่เช้า แต่มันเข้ามาคง สงสัยคง

กลัวว่าผมจะเบี่ยงนัด ซึ่งถ้าเบตเตอร์ี่เกิดหมัดขึ้นมาจากผมไม่มีที่ซาร์จแบตฯ มาซาร์จให้หรือกนะ

[นายอย่าเสียบติ]

"รู้ใหม่ว่ามันเข้ามาก นายโทรมากวนเวลานอน"

[อ้าว นอนอยู่หรือ ขอโทษฯ]

ถ้าเป็นคนรู้จักผมคงด่าสวนกลับไปชุดใหญ่ วันหยุดที่ไม่มีธุระหรือ ต้องออกไปเที่ยวไหนใครเขาจะแหกขี้ตาตื่นกันมาตั้งแต่ตีห้าครึ่งวะ ขนาดผม มีงานพิเศษต้องไปทำยังไม่เคยตื่นเข้าขนาดนี้เลย

"ถ้าไม่มีอะไรแค่นั้นนะ จะนอน"

[โอเคฯ ไว้จะโทรมาใหม่]

"ไม่ต้อง ไม่เบี่ยงหรือก เขาไปคืนแน่นอน แต่ถ้าแบตฯ หมดติดต่อ ไม่ได้อันนี้ก็ไม่รู้นะ" พูดจบผมก็ซิงตัดสาย ทั้งตัวลงนอนกะว่าจะหลับอีกสักงีบก่อนตื่นไปทำงานพิเศษ แต่ตาดันสว่างชะงัน เพราะนายมีดมนั่นคนเดียวเลย ไม่รู้จะตื่นเข้าไปให้อาหารไก่หรือยังง

สมาร์ตโฟนราคาแพงยังถืออยู่ในมือ ผมยกมันขึ้นมามองแล้วถอนหายใจ ดังเฮือก เกิดความรู้สึกสับสนวุ่นวายขึ้นในหัว ไม่เข้าใจว่าตัวเองกำลังทำอะไร เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอะไรอยู่ ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องสนใจก็ยิ่งได้ ชีวิตคนที่ไม่รู้จักกับที่ซุกหัวนอน ผมกลับเลือกที่จะทิ้งให้ตัวเองตระกำลำบาก เลือกทำตัวเป็นคนดีที่เข้าไปจูนเรื่องคนอื่นเขา

มองโทรศัพท์เจ้าปัญหาอยู่สักพัก สุดท้ายผมก็ตัดสินใจลองสำรวจมือถือเครื่องนี้อีกครั้ง กดปิดเครื่องเพื่อรักษาแบตเตอร์ี่ที่เหลืออยู่เพียงครึ่งเดียว แกะเคสออกและเปิดอ่านกระดาษไนต์ที่ถูกพับใส่เอาไว้อีกครั้ง

กระดาษไนต์ที่ไม่ต่างจากจดหมายสั่งเสีย

เพชบุรี ทวิตเตอร์ และบล็อก ผมเข้ารหัสไปเช็กทุกอย่างที่ถูกเขียนเอาไว้ รู้สึกว่านายมีดมนจะมีงานอดิเรกเป็นการวาดรูป เป็นนักวาดที่มีชื่อเสียงอยู่พอตัวเมื่อดูจากจำนวนผู้ติดตาม ส่วนงานที่ลงไว้ในเพจก็สวยใช้ได้

โอเค ผมโกหก มันสวยมากๆ เลยละ

ผมกดเข้าอัลบั้มในเพจ ไลค์ดูงานแต่ละชิ้นไปเรื่อยๆ งานส่วนมากที่ลงจะเป็นแฟนอาร์ตสีนี้ของคนดังทั้งไทยและเทศ มีงานเสียดสีสังคมบ้างเล็กน้อย ยอดไลค์หลักพันกับคอมเมนต์เกือบหลักร้อย งานสวย ดูเพลิน รู้ตัวอีกทีก็เลื่อนมาถึงรูปสุดท้ายเสียแล้ว

ถัดจากเพจในเฟซบุ๊กผมก็เข้าทวิตเตอร์ ในนี้นายมีดมนบ่นอะไรไม่รู้เต็มไปหมด เรื่องมือถือหายก็ทวิตไว้ แต่ผมดันสะดุดตากับอีกทวิตหนึ่งมากกว่า

'ทุกคน เราเจอมือถือแล้วนะ มีคนใจดีเก็บไว้ให้ แต่คงได้ไปเอาคืนวันจันทร์นู่นเลย'

อ่านแล้วริมฝีปากมันก็ยกยิ้มขึ้นมา ไม่ใช่ว่าดีใจหรือรู้สึกดีอะไร แต่กลับรู้สึกสมเพชตัวเองนิดๆ ไม่รู้ว่านายมีดมนทวิตไปเพราะคิดว่าผมเป็นคนดีจริงๆ หรือประชดประชันเล่นกันแน่ แต่ถ้าผมไม่ดันไปเห็นในดบ้าๆ นั้นเข้าไปให้ตายหมอนั้นก็ไม่มีวันได้มือถือคืน

คิดแล้วก็เริ่มเครียด แล้วจะเอาอย่างไรกับค่าเช่าห้องดี

ผมไปทวิตเตอร์ลงมาเรื่อยๆ จนเจองานวาดภาพหนึ่งที่ถูกอัฟเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน มันสวย แต่ให้ความรู้สึกหนาวอย่างประหลาด ผมควรคิดยังไงเมื่อได้เห็นภาพสีน้ำที่เป็นรูปคนถูกแบ่งชิ้นส่วน แขนขาและหัวกระจัดกระจายไปคนละทิศคนละทางเหมือนถูกฆ่าหั่นเป็นส่วนๆ แล้วทิ้งไว้ในทุ่งดอกไม้ กับแคปชั่นที่ทำให้รู้สึกจิตตกมากกว่าจะทำใจชื่นชมไปกับผลงานชิ้นนี้ได้

'ถ้าจะตายก็อยากตายที่นี้ล่ะ'

ตัวละครในภาพไม่ได้ถูกวาดให้น่ากลัว อยุ่วะที่ถูกตัดขาดเหมือนแขนขาของตุ๊กตา แกมหน้าตาเด็กผู้ชายในภาพยังยิ้มแย้มมีความสุข สำหรับคนอื่นอาจจะไม่คิดอะไรถึงได้มีแต่คนเข้าไปชื่นชมความงามของภาพกับ

ถามเรื่องสิ่งที่ใช้วาดเสียมากกว่า

แต่สำหรับคนที่ได้อ่านโน้ตแผ่นนั้นอย่างผมมันไม่ใช่

อยู่ๆ ในหัวก็สร้างคำถามมาให้ตัวเองอีกข้อว่าสถานที่ในภาพนั้นมันคือที่ไหน ผมลองเลื่อนลงไปดูเรื่อยๆ แต่ก็ยังจับต้นชนปลายอะไรไม่ค่อยได้ เพราะทวิตเตอร์ของนายมีดีมนมีแต่อะไรไม่รู้วุ่นวายไปหมด อีกอย่างรูปนี้ไม่ถูกโพสต์ลงในเพจเฟซบุ๊กที่มีคนติดตามเยอะกว่า

ฝั่งตัวอยู่ในทวิตเตอร์อยู่นานผมก็เลิกสนใจเว็บเพจวาดรูปต่างๆ นานาของนายมีดีมน นอนเอาแขนก่ายหน้าผาก คิดแล้วคิดอีกว่าจะเอาอย่างไรกับชีวิตตอนนี้ดี หรือจะกลับถ้าไม่คืนมือถือแล้วเอาไปขายให้มันสิ้นเรื่องสิ้นราว เพราะถึงหมอนั้นจะจำหน่ายผมได้ก็คงไม่รู้หรือรู้ว่าผมเป็นใคร เรียนคณะไหน อีกอย่างเวลาที่เรานั่งร่วมโต๊ะกินข้าวด้วยกันมันไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ

โน้ตที่คล้ายกับจดหมายสั่งเสียถูกหยิบขึ้นมาดูอีกรอบ ผมอ่านทวนมันอีกครั้ง ไม่ว่าจะคิดยังไง ดีความแบบไหน ความหมายของมันก็เหมือนเดิม คือนายมีดีมนคิดว่าตัวเองต้องตายในเร็ววันนี้ หากคิดในแง่ดี ตัดเรื่องฆ่าตัวตายออกไป บางทีหมอนั้นอาจจะกำลังป่วยหนัก ซึ่งจากสภาพร่างกายอันทรุดโทรมนั้นก็ดูเข้ากับเหตุผลข้อนี้ดี แล้วอย่างไหนกันแน่ที่มันถูกต้อง

แต่ก็เอาเถอะ ในเมื่อตัดสินใจแล้วว่าต้องรู้ความจริงเกี่ยวกับโน้ตแผ่นนี้ให้ได้ ยังไงซะผมก็ยังคงทำตามแผนเดิมต่อไป

ที่มาของโน้ตสั่งเสีย ยังไงก็ต้องรู้ให้ได้

เข้าสู่ช่วงสายของวันก็ได้เวลาออกไปทำงาน ลูกจากที่นอน อาบน้ำ แต่งตัวเรียบร้อย เก็บของใส่กระเป๋าหิ้วขึ้นสะพานแล้วออกมาจากห้อง

ผมทำงานพิเศษทุกวันหยุด จะเสาร์อาทิตย์หรือนักชดถุกซ์รับทำหมดได้ค่าจ้างวันละห้าร้อยหรือสามร้อยบาทตามช่วงเวลาที่เข้างาน เวลาเริ่มงานไม่แน่นอน เวลาเลิกงานไม่กำหนด แต่ทุกวันจะไม่เกินสองทุ่ม เหนื่อยหน่อย แต่ก็คุ้ม ได้สเกลเล็กๆ น้อยๆ ติดตัวแถมได้ข้าวมากินฟรี นายจ้างก็ใจดี ถือว่าเป็นงานที่ผมชอบอย่างหนึ่ง

เดินลงบันไดมาผ่านห้องเจ้าของหอ ผมก็แอบชำเลืองมอง แล้วก็จ๊ะเอ๋ กับป้าแกเข้าจนได้ เลยรีบยกมือไหว้ทักทายพลางส่งยิ้มหวาน ก่อนเดินจากมาอย่างเงียบซึ่บ

กับป้าเจ้าของหอเราตกลงกันได้ด้วยดีในระดับหนึ่ง ผมสัญญาไว้แล้วว่าสิ้นเดือนนี้จะจ่ายค่าห้องที่ค้างมาสามเดือน แต่ถ้าไม่มีเงินจ่ายจะยอมย้ายออกโดยไม่ต้องให้ใครมาไล่ ป้าแกก็ใจดียอมฟังที่ผมขอ สุดท้ายก็อยู่ที่ตัวผมแล้วว่า จะหาเงินมาจ่ายค่าหอได้ทันไหม ซึ่งคำตอบมันชัดเจนอยู่แล้วว่าหาให้ตายยังไงก็ไม่ทัน เพราะฉะนั้นเตรียมตัวเก็บข้าวของย้ายออกเลยจะดีกว่า

ส่วนเรื่องที่ถูกหวนอนในหมอนั้นผมคิดแผนไว้แล้ว เพื่อนรักทั้งสองใ้ว่านกับไอ้เจเนียงก็คงต้องไปฟังใครสักคน หาข้อแก้ตัวดี ๆ ออกอ้อนมันสักหน่อยเดี๋ยวพวกมันก็ยอม แน่แน่นอนว่าเรื่องนี้จะไม่มีความรู้ถึงหูครอบครัวผม พ่อกับแม่เหน้อยกันมามากพอแล้ว ส่งเสียให้ผมเรียนมหาวิทยาลัยดี ๆ ได้ก็ดีเท่าไร เพราะฉะนั้นหัดแก้ปัญหาละพังตัวเองให้ได้ตั้งแต่ตอนนี้เลยเป็นดีที่สุด

ผมมาถึงบ้านเดี่ยวสองชั้นซึ่งอยู่หลังมหาวิทยาลัยตอนสิบเอ็ดโมง สถานที่ทำงานพิเศษที่ใ้ว่านช่วยแนะนำให้ ขณะเดินเข้าไปข้างในสมาชิกในบ้านก็กำลังเตรียมของกันอยู่พอดี ผมทักทายทุกคนก่อนรีบเอากะเป๋ไปเก็บแล้วเข้าไปช่วยป้าแกแม่ครัวใหญ่ของบ้านยกผักที่ล้างเสร็จแล้วไปวางบนโต๊ะเพื่อเตรียมหั่น

ป้าแกเป็นแม่ค้าขายกับข้าวอยู่ในตลาดใกล้ ๆ กับมหาวิทยาลัย แล้วก็ป็นร้านโปรดของใ้ว่านมันด้วย ขายตั้งแต่สี่โมงเย็นจนถึงสองทุ่มระหว่างทางกลับคอนโดฯ เพื่อนผมมันชอบแวะซื้อกลับไปกินเป็นประจำ คุยไปคุยมาได้ความว่าป้าแกอยากได้คนช่วย มันเลยฝากฝังผมให้รีบรีบอัยนับเวลาก็ครึ่งปีได้แล้วที่ผมมาช่วยป้าแกขายกับข้าว

ความจริงผมเคยคิดกับตัวเองเล่น ๆ ว่าโตไปอยากเป็นพ่อบ้าน อยู่บ้านทำงานบ้าน ทำกับข้าว เลี้ยงลูกอะไรประมาณนั้น ฝีมือการทำอาหารของผมนเองไม่ได้เป็นสองรองใคร ยิ่งได้มาช่วยป้าแก สกิลยิ่งร้ายกาจขึ้นเป็นเท่าตัว แต่เรื่องแบบนั้นคงเกิดขึ้นได้ยาก นอกจากผมจะหาเมียสวย ๆ ได้สักคน

ให้ฝ่ายหญิงทำงาน ส่วนเรื่องงานในบ้านผมจัดการเอง
เป็นงานในฝันที่คงต้องฝันต่อไป

ใครมันโทรมาปลุกแต่เช้าวะ

ผมเปิดผ้าห่มที่คลุมโปงอยู่ออกด้วยอาการหงุดหงิด มือขวาหาโทรศัพท์
ที่มีเสียงเรียกเข้าเป็นเพลงสากลที่ไม่รู้จัก ความจริงไม่ต้องคิดให้เสียเวลา
ด้วยซ้ำว่าใครโทรมา คนที่โทรมาเข้าขนาดนี้ในชีวิตก็มีแค่คนเดียวเท่านั้น
นายมีดมนนั่น

หยิบมือถือมาได้ผมก็กดรับสายแล้วเจียบใส่ หมอนั่นเองก็เหมือนจะ
รู้แล้วว่าผมมารับสายแล้วชอบเป็นแบบนี้ เลยชิงพูดขึ้นมาก่อนโดยไม่มี
การทดสอบเสียงว่าปลายสายยังฟังอยู่ไหมเหมือนครั้งก่อน

[อย่าลืมวันนี้นะ แปะโมงตรง นายจะมาที่คณะเราจริงๆ ใช่ไหม
ถ้าไม่สะดวกให้เราไปหากี่ได้นะ]

วันนี้เรานัดเจอกันที่โรงอาหารคณะบริหารฯ ผมไม่ได้บอกหรือว่า
เก็บมือถือได้จากที่นั่น นายมีดมนเองก็ไม่ถามถึงที่มาที่ไปซึ่งผมว่ามันดีมาก
หรือไม่บางทีหมอนั่นอาจจะรู้ตัวอยู่แล้วก็ได้ว่าลืมไว้ที่ไหน และก็คงรู้ด้วยว่า
ผมเป็นคนหยิบไป ไม่มีอะไรซับซ้อนไปกว่านั้น

"ไม่เป็นไร ทางผ่าน"

[งั้นถ้าถึงแล้วโทรมานะ]

"โอเค" พูดจบผมก็วางสายแล้วซุกหน้าลงกับหมอนเตรียมนอนต่อ

แปดโมงพอดีเป๊ะตามเวลานัดหมายผมก็มาถึงคณะบริหารฯ กำลังจะ
หยิบมือถือขึ้นมาโทรหาเจ้าของมัน สายตาก็เลื้อยไปเห็นคนที่เหมือนมี
ก่อนเมฆอิมครีมีลลอยอยู่บนหัวตลอดเวลาเดินมาทางนี้พอดี ผมเก็บมือถือ
ลงหยุดยืนรอ แต่นายมีดมนกลับเดินผ่านผมไปแบบไม่เหลียวแลกันเลย

แสดงว่าจำกันไม่ได้สักนิดเลยสินะ แล้วก็คงไม่รู้ด้วยว่าคนที่หยิบมือถือ
ไปคือคนที่นั่งร่วมโต๊ะกินข้าวด้วยกันวันนี้

ผมปล่อยให้นายมีตมนเดินผ่านไปโดยไม่มีการทักทายใดๆ ทำเหมือนมายืนรอใครสักคนแล้วกดโทรหา สัญญาณดังแค่ครั้งเดียวปลายสายก็กดรับ

[นายอยู่ไหน]

"หน้าคณะ"

[หน้าคณะเหรอ]

"แล้วนายอยู่ไหน"

[น่าจะ...ข้างหลังนาย]

ผมหันกลับไปตามเสียงในสาย สิ่งแรกที่เห็นคือรอยยิ้มเนือๆ ที่เหมือนพยายามยิ้มให้เพื่อทักทายคนไม่รู้จัก ผมยิ้มตอบพลางลอบสังเกตคนตรงหน้าไปด้วย

ครั้งก่อนกับครั้งนี้ที่ได้เจอสีหน้าท่าทางไม่แตกต่างกันนัก แต่ที่เห็นแล้วมันสะดุดตาผมก็คงจะเป็นรอยซีดๆ บนแขนที่ไม่ใช่รอยเก่า กับพลาสติกที่ยึดติดตามนิ้วมือทั้งสองข้าง แผลแบบนั้นไปโดนอะไรมา

"นาย...คนที่เก็บมือถือได้ใช่ไหม" เสียงของนายมีตมทำให้ผมละสายตาจากบาดแผลน่าสงสัยทั้งหลาย ก่อนยื่นสมาร์ตโฟนราคาแพงคืนให้

"อ้อ อืม...ใช่"

"ขอบคุณนะที่เก็บไว้ให้"

"ไม่เป็นไรๆ คราวหลังก็ระวังด้วยล่ะ"

"โอเค จะพยายามไม่ลืมอีก" นายมีตมรับปากเหมือนพูดส่งๆ ไปให้มันจบ แล้วกดดูอะไรในมือถืออีกนิดหน่อยก่อนเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้

เป็นรอยยิ้มที่ผมเห็นแล้วรู้สึกขัดหูขัดตาชะมัด

ตอนนี้ความคิดในหัวผมตึกันรวนไปหมด แสร้งยิ้มให้สดใสหรือว่ายังงอຍากรู้จริงๆ ว่าภายใต้ใบหน้าหมองคล้ำไร้ความมีชีวิตชีวานั้นกำลังคิดอะไรอยู่ เกี่ยวกับเรื่องไนต์แค้นนั้นก็ด้วย ทำไม่ถึงต้องเขียนข้อความที่เหมือนกับการส่งเสียงลงไป คิดจะฆ่าตัวตายจริงๆ? ป่วยใกล้ตาย? หรือเป็นอะไรกันแน่

อยากรู้...แต่ไม่กล้าถาม

"เอ่อ นายมีอะไรหรือเปล่า"

"อะ? อ่อ เอ่อ...ไม่มีอะไร" ผมรีบส่ายหน้ารัวๆ แบบมีพิรุณเป็นที่สุด อยู่ๆ นายมีดมหนักก็ถามขึ้นมาตอนผมกำลังจ้องแผลที่แขนกับมือ แถมยังเอาแขนไปซ่อนไว้ข้างหลังอีก

ตั้งใจจะปิดบังจริงๆสินะ เรื่องแผลพวกนั้นถึงไม่ยากให้มอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621897.html>